

μικρὸν κατὰ μικρὸν λησμονοῦνται καὶ χάνονται μὲ τὸν φυσικὸν θάνατον τῶν γερόντων καὶ τὴν ἀλλοίωσιν τῶν παραδεδομένων, λόγῳ τῆς συχνῆς ἀναμίξεως μὲ τοὺς ξένους.

MIX. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ - ΝΟΥΑΡΟΣ

Philip P. Argenti and H. J. Rose. The Folk-lore of Chios vol. I. p. 594+XIV. vol. II p. 595-1199+X. Cambridge University Press 1949.

Τὸ ἄνω πλούσιον εἰς ἐμφάνισιν καὶ ὕλην σύγγραμμα, δφεῖλεται εἰς τὴν ἐπιμελῇ καὶ προσεκτικὴν ἐργασίαν δύο γνωστῶν ἐπιστημόνων, ὧν ὁ μὲν, ὁ Ἀργέντης, ἀπὸ μακροῦ κατέγινε καὶ ἀφωσιώθη εἰς τὴν ἀπὸ πάσης πλευρᾶς μελέτην τῆς Χίου, διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς ὁποίας, τὴν γεωγραφίαν, τοὺς περιηγητὰς τοὺς ἐπισκεφθέντας αὐτὴν καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν βιβλιογραφίαν τῆς Χίου ἀξιόλογα ἔργα ἔχει δημοσιεύσει, ὁ δὲ ἕτερος πλεῖστον ὅσα σπουδαῖα, ἀφορῶντα εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν, ἐκκλησίαν, μυθολογίαν, γλῶσσαν, μυθιστορίαν καὶ ἄλλα ἑλληνικὰ ὁμοίως θέματα σχετικὰ μὲ τὴν Χίον.

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος βιβλίον ἀφιεροῦται, τιμητικῶς, «πρὸς ὅλους ἐκείνους τοὺς ἡρωϊκοὺς Χίους στρατιώτας, οἵτινες ἔπесον γενναίως μαχόμενοι κατὰ τοὺς ἀγῶνας τῶν ἐνόπλων Ἑλληνικῶν Δυνάμεων εἰς τὴν Ἀλβανίαν, ἀλλὰ καὶ τὰς μάχας τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, ὧς καὶ ἐκείνους, οἵτινες ἀντιμετώπισαν τὰ ἐκτελεστικά ἀποσπάσματα τῆς Γκεσταπὸ μετὰ τόσης γενναιότητος ἔν τε αὐτῇ τῇ Χίῳ ἀπὸ τοῦ 1940-44, ὧς καὶ παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν Βρετανῶν συναδέλφων των».

Ὁ πρῶτος τόμος περιέχει εἰς τὴν ἀρχὴν μικρὸν χάρτην τῆς Χίου καὶ τρία μεγάλα κεφάλαια, τὰ ἐξῆς· α) ἡ Χίος ἐν τῇ Ἀρχαιότητι, β) ἡ Μεσαιωνικὴ Χίος καὶ γ) Λαϊκαὶ Ἐργασίαι, ἐν ᾧ κεφαλαίῳ καὶ πολλαὶ εἰκόνες, ἀφορῶσαι εἰς τὰ ἔργα τοῦ λαοῦ. Ὁ δεῦτερος τόμος περιέχει πλούσιον λαογραφικὸν ὕλικὸν εἰς ἑπτὰ κεφάλαια, ὧς καὶ εἰκόνας, πίνακας ἐπεξηγηματικοὺς καὶ πίνακας ὀνομάτων καὶπραγμάτων, καθιστῶντας τὸ ἔργον προσιτὸν εἰς ὅλους.

Εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον, τὸ ἀφορῶν εἰς τὴν παλαιὰν Χίον, ἀναφέρεται, μετὰ τῶν πρώτων, τὸνομα τοῦ μυθικοῦ οἰκιστοῦ αὐτῆς Οἰνοπίωνος, ὅστις ἠξιοῦτο, ὧς γνωστόν, ὑπὸ τῶν Χίων τιμῶν ἡμιθέου, τοῦ ὁποίου. ὑπῆρχε καὶ τόπος λατρείας, Οἰνοπιώνειον, ὧς καὶ τάφος, ὅστις ἐτιμᾶτο λίαν¹. Διὰ

¹ Βλ. Γ. Ζολώτα, Ἱστορίαν τῆς Χίου, τόμ. Α', τεῦχος I, σ. 30-35, ὧς καὶ Συναγωγὴν Χιακῶν Ἐπιγραφῶν, ἐν Ἀθηνᾶς, τόμ. Κ', σ. 267.

τὸν Οἰνοπίωνα ἔχομεν εὐτυχῶς τελευταίως ἀξιολόγους εἰδήσεις, ἐκ μιᾶς ἐπιγραφῆς ἐντετειχισμένης ἄλλοτε εἰς τὸ κάστρον τῆς πόλεως καὶ δημοσιευθείσης ὑπὸ τοῦ ἀξιολόγου Χίου ἀρχαιολόγου κ. Νικ. Κοντολέοντος¹, ἣτις ἀποκαλύπτει μερικὰ πράγματα τῆς προϊστορικῆς Χίου. Ὁ λίθος, μ. 0,57×0,335 καὶ π. 0,215—εἰς δλίγας ἀτυχῶς γραμμάς, διότι εἶναι ἀποκεκρουμένους—ποιεῖται μνεῖαν τῶν μετὰ τοῦ Οἰνοπίωνος ἐλθόντων εἰς Χίον, οἵτινες δηλοῦνται καὶ ὡς συγγενεῖς του καὶ ἀπόγονοι. Οὕτω ἀναφέρεται: α) ὁ Ἀθάμας, τοῦ ὁποίου τὸνομα ἔφερεν ὁ κάλλιστος τῆς νήσου οἶνος, β) ὁ Βάβρας, τοῦ ὁποίου τὸνομα ἐνετοπίσθη εἰς τινα περιοχὴν τῆς Β. Χίου, ἀνήκουσαν εἰς τὰ Καρδάμυλα, ἣτις σήμερον λέγεται Πάρπαντα (ἐκ τοῦ Βάρβαντα-Πάρβαντα), ὅπου παράγεται ἑτέρα λαμπρὰ ποιότητος χιακοῦ μέλανος οἴνου, γ) ὁ Καύκασος, ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ὁποίου τόπος ὀνομαστὸς τῆς Βορείου Χίου καὶ πιθανῶς ἡ Λαγκάδα, ἔνθα ἐλατρεύετο ὁ Ἀπόλλων Κανκασεὺς, δ) ὁ Κρηθεὺς Οἰνοπίωνος ὁμοίως ἀπόγονος καὶ εἶτα ε) ὁ Σάλαγος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀσφαλῶς ὁ εἰς νοτίαν Χίον ὄρμος Σαλάγωνα. Ὑπάρχουσι δὲ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ καὶ ἄλλα ὀνόματα Οἰνοπιδῶν, ὡς καὶ ὄνομα τῆς Οἰνοπίωνος κόρης Ἀἰροῦς, τῆς ἄλλως γνωστῆς ὡς Ἀερόπης ἢ καὶ Μερόπης, ἡ ὁποία μᾶς ἐνθυμίζει τόσον τὴν Μερόπην τοῦ Ἀγίου Ἰσιδώρου.

Ἡ ἐπιγραφὴ ὑποδεικνύει Θεσσαλικὴν προέλευσιν τοῦ Οἰνοπίωνος, διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ Ἀθάμας καὶ Κρηθεὺς ἦσαν, κατὰ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν, οἱ δύο λίαν ὑπὸ τῶν Μυνηῶν λατρευόμενοι ἥρωες, υἱοὶ τοῦ Αἰόλου. Διὰ τὸν Ἀθάμαντα γνωρίζομεν ὅτι ἀναφέρεται καὶ τῆς Τέω οἰκιστῆς ὑπὸ τοῦ Πausανίου. Οἱ δεσμοὶ τῶν οἰκιστῶν τῆς Χίου πρὸς τὴν Θεσσαλίαν πιστοῦνται καὶ ὑπὸ τοῦ Στράβωνος: «Χῖοι δὲ οἰκιστὰς φασὶ τοὺς Πελασγοὺς τοὺς ἐκ Θεσσαλίας».

Ἀπόλυτον σχέσιν πρὸς τὰ ἀνωτέρω ἔχει καὶ τὸ γλωσσικὸν ἰδίωμα τῆς Χίου καὶ τῶν Ἐρυθρῶν, ἐνέχον πλεῖσθ' ὅσα αἰολικὰ στοιχεῖα. Πρὸς δὴλωσιν τῆς σχέσεως τῆς Χίου πρὸς τὴν Θεσσαλίαν, ἀκόμη ἀναφέρω καὶ μίαν ἀξιόλογον ἐπιγραφὴν τοῦ χιακοῦ μουσεῖου, ἣτις εἶναι κατάλογος Ἀργοναυτῶν².

Εἰς τὸ Β' κεφάλαιον, τὸ περὶ τῆς μεσαιωνικῆς Χίου, ἐξετάζονται πολλὰ στοιχεῖα λαογραφικά, περὶ τὰ ὁποῖα ἡσχολήθη ἱκανῶς ὁ πολὺς Λέων Ἀλλάτιος, ὡς καὶ ὁ Ἱερών. Ἰουστινιάνης, πλείστον δ' ὅσον καὶ ὁ ἀείμνηστος καθηγητῆς καὶ συμπατριώτης Στυλ. Βίος, τοῦ ὁποίου τὸνομα συχνότατα μνημονεύεται ὑπὸ τῶν δύο συγγραφέων. Προκειμένου περὶ Καλλικαντζάρων, Βρυκολάκων, Νηρηίδων καὶ στοιχειῶν, ἐκφράζεται κατ' ἐπανάληψιν ἡ γνώμη, ὅτι αἱ λαϊκαὶ αὗται δοξασαί ἡμῶν προέρχονται ἀπὸ λαοὺς τοῦ βορρᾶ, ἥτοι

¹ Revue de Philologie, XXII, 1949, σ. 5-9.

² Βλ. τὴν ἀνωτέρω μελέτην τοῦ Κοντολέοντος καὶ τὴν Συναγωγὴν Χιακῶν καὶ Ἐρυθραϊκῶν Ἐπιγραφῶν, ἐν Ἀθηνᾶς, τ. Κ', σ. 187.

Λιβονούς, Πολωνούς, βορείους Γερμανούς και Σλάβους, ἰδίᾳ δὲ σλαβικούς λαούς, οἱ ὅποιοι διέμειναν ἐπὶ μακρὸν εἰς τοὺς ἑλληνικούς τόπους κατὰ τοὺς πρώτους μεσαιωνικούς χρόνους. Περὶ τούτων διὰ μακρῶν γίνεται λόγος, ἂν καὶ ὄχι μετὰ πλήρους πεποιθήσεως, εἰς τὸν πρώτον τόμον κυρίως¹.

Τὸ θέμα δὲν εἶναι τῆς ἀρμοδιότητός μου καὶ διὰ τοῦτο ἀφίνω εἰς ἄλλους νὰ κρίνῃσι τὴν τοιαύτην πιθανότητα. Ἐκεῖνο ὅπερ δύναμαι νὰ εἶπω μετὰ τινος βεβαιότητος εἶναι ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχωσι ἐν Χίῳ καὶ ἄλλα σχετικά ἔχνη τῶν ξένων αὐτῶν λαῶν εἰς τὰ παραμύθια, τὴν λαϊκὴν ποίησιν, τὰς λαϊκὰς δοξασίας καὶ τὰ τοπωνύμια τῆς γῆσου. Τοῦναντίον εἰς ὅλα αὐτὰ ἐπικρατεῖ γενικῶς ἓν ὄνομα: τοῦ Ἑρμένη. Πρὸς τὸν Ἑρμένη, Ἑρμενιά (=πολλοὶ Ἑρμενῆδες), Ἑρμενόλακκος, Ἑρμενοπόταμος, τ' Ἑρμένη τὸ πηγάδι, τ' Ἑρμένη ἡ βρύση κἄλ. Ταῦτα, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ μυθικοῦ καὶ τρομεροῦ βασιλέως τῆς νήσου Δράκοντος, ὅστις λέγεται καὶ βασιλεὺς τῆς Ἑρμενίας, μᾶς ὁδηγοῦσιν εἰς τὴν ἐξ Ἀνατολῶν ἐπίδρασιν, ὡς εἶναι καὶ φυσικόν. Πανταχοῦ ὅπου στοιχειά, ἄγριοι τόποι κλπ., εἶναι τοῦ Ἑρμένη, εἰς ἕνα δὲ ἡ δύο μόνον σημεία ἀναφέρεται Ταρτάρης καὶ Σερκίξης.

Οἱ δύο λόγοι ἀναφέρουσι βεβαίως καὶ τὸν Ἑρμένην, ὥς κακὸν πνεῦμα καὶ ἀκάθαρτον, δικαίως, διότι αὕτη ἡ δόξα ἐπικρατεῖ παρὰ τῷ λαῷ².

Προκειμένου δὲ περὶ Καλλικαντζάρων καὶ Βρυκολάκων, τοὺς ὁποίους οἱ συγγραφεῖς δέχονται Σλαβικῆς προελεύσεως, νομίζω ὅτι ἡ λαϊκὴ δοξασία εἶναι ἐντελῶς κοινὴ παρ' ἅπασιν τοῖς Ἑλλήσι καὶ τὸ περιεργον εἶναι ὅτι εἰς πολλὰ μέρη τοὺς ὀνομάζουν: τὰ Παγανά, pagani, ἥτοι εἰδωλολατρικά ὄντα, ἄγρια, ἐπικίνδυνα, κακοποιά, τὰ ὁποῖα ὅμως εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ σταυροῦ ἐξαφανίζονται καὶ ἀτονοῦσι. Νομίζω ὅτι πρόκειται περὶ εἰδωλολατρικῶν ἀπομειναρίων, τὰ ὁποῖα μόνη ἡ τῶν ἀμαθῶν ἀνθρώπων δεισιδαιμονία διατηρεῖ ἀκόμη.

Τὰ αὐτὰ ρητέα καὶ περὶ Βρυκολάκων διὰ τοὺς ὁποίους σφύζονται φοβεραὶ διηγήσεις, ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν μεταδιδόμεναι.

Τὰ περὶ Νηρηίδων—τὰς ὁποίας πρὸς τὰς Ρουσάλκας, νύμφας τῶν Σλάβων, φέρουσιν οἱ συγγραφεῖς εἰς σχέσιν—εἶναι τόσον παλαιὰ ἑλληνικά καὶ μεσαιωνικά καὶ τόσον ὅμοια εἰς ὅλους τοὺς ἑλληνικούς τόπους, ὥστε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἰδιοτυπία τις ἐν Χίῳ.

Νομίζω ὅτι ἐν Χίῳ ἐπετάθησαν οἱ φόβοι καὶ ἡ δεισιδαιμονία τῶν ἀπλοϊκῶν γεωργικῶν κατοίκων πλεῖστον ὅσον, ἀπὸ τῆς μακρινῆς ἀρχαιότη-

¹ Βλ. σελ. 13-15, 116, 126, 184, 205, 221.

² Armenians as spirits: 3, 13, 226, 228-232, 239, 440, 1030. Ὡς ἔχω παρατηρήσει ὅτι, οὐ μόνον ἐν Χίῳ, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλα μέρη κρατεῖ ἡ περὶ Ἑρμένη δοξασία.

τος ἤδη, ἐκ τῶν τρομερῶν σεισμῶν καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν καταστροφῶν." Ἀν κρίνη τις ἀπὸ τὰ ὅσα ἱερὰ ἦσαν ἀφιερωμένα ἰδίᾳ εἰς τὸν Ἡρακλέα, καὶ δὴ τὸν Σωτήρα, ἀπανταχοῦ τῆς Χίου καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰ νότια, ὡς καὶ ἀπὸ τὰς ἀναθηματικὰς τῷ Θεῷ τούτῳ ἐπιγραφάς, θὰ ἐννοήσῃ τί ἐπασχεν ὁ τόπος. Ἐπίσης, ἐὰν προσέξῃ τις εἰς τὰ τοπωνύμια, ἅτινα χαρακτηρίζουν τοῦ ἐδάφους τὰς καταστροφὰς καὶ μεταβολὰς· βλ. Ραγὰ τά, τὸ Χάος, ἡ Ραγή, οἱ Ραγοί, ὁ Ραγός, ὁ Ράκτης, τὸ Σπάσμα, τὰ Σπάσματα, τὰ Σχίσματα, τὸ Συγκάθισμα, τὸ Καταπότι, ὁ Ποντισμός, ἡ Κρατήρα, οἱ Βουθῶνοι, τὰ Χαλάσματα, τὰ Κρεμά, τὰ Καταχαλάσματα, εὐκόλως θὰ ἐξηγήσῃ τὰ διάφορα τέρατα, ἅτινα ἔχει πλάσει ἡ Χιακὴ δεισιδαιμονία.

Διὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Πρωτομαγιάς δὲν ὑπάρχει ἐπίδρασις ἰταλική, ὡς νομίζουν οἱ συγγραφεῖς, ὁ Ἱερών. Ἰουστινιάνης μάλιστα περιγράφει αὐτὴν ὡς τοπικὸν ἔθιμον λεπτομερῶς. Νομίζω ὅτι ἐνταῦθα δὲν πρέπει νὰ παρίδωμεν ἀνάμνησιν τῶν Ἀνδεστηρίων.

Τὸ Ψυχασάββατον ἢ, ὅπως γράφεται, τὸ Σάββατον τοῦ Ρουσαλιοῦ ἢ Ρουσάλῃ, βεβαίως εἶναι οἱ Χόες τῶν παλαιῶν, ἀλλὰ δέον ν' ἀναγνωρίσῃ τις καὶ Χριστιανικὸν ἔθιμον ἡμῶν τε καὶ τῶν Λατίνων (rosalia). Ἄλλως τε, ἡ λέξις Rosario, αἱ παρακλήσεις πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον—Madonna del Rosario, ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, πάντοτε ἐγίνοντο, ὑπῆρχε δὲ καὶ ναὸς ἀφιερωμένος ἐν Χίῳ εἰς τὴν Madonna del Rosario, ὅστις ἔκειτο εἰς τὴν Φραγκοπαροικίαν, ἐνθα ἀκριβῶς σήμερον τὸ Στρατ. Νοσοκομεῖον.

Δι' ὅσα γράφονται ἐν σελ. 50-51 τοῦ πρώτου τόμου, παραπέμπω εἰς τὸ περὶ ὑδάτων κεφάλαιον τῆς Ἱστορίας τῆς Χίου, τόμ. Α', μέρ. Α', σ. 114 ἐξ. Τὸ δὲ λεγόμενον ἱερὸν φρέαρ τοῦ Ἁγίου Ἰσιδώρου δὲν ἦτο ἐντὸς τοῦ κάστρου τῆς πόλεως, ὡς ἰσχυρίζονται οἱ συγγραφεῖς, ἀλλ' εἰς τὸ Παλαιόκαστρον, ὅπου καὶ ὑπάρχει ἀκόμη ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐρειπωμένου ἐκεῖ ναοῦ τοῦ Ἁγίου, ὅστις ἐθεωρεῖτο καὶ ὡς ὁ παλαιότερος τῶν ναῶν του.

Εἰς τὸ κεφ. V, τὸ ἐπιγραφόμενον Ἀόρατος κόσμος, καὶ ἐν σελ. 209, ἀναφέρεται ὡς ναὸς τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς ὁ καλούμενος: Ἀγιά Φωτιά. Καὶ αὐτὸς ὁ ναὸς ἰδρῦθῃ εἰς τιμὴν καὶ μνήμην ἑνὸς τῶν θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Ἰσιδώρου, τῆς Ἀγιά Φωτιάς, «ἥτις εἶναι ἡ ἀναφανεῖσα ὡς πυρὰ πρὸς οὐρανόν, μόλις ἐτελεύτησεν ὁ Ἅγιος ἐκεῖ που παρὰ τὸ Νεοχώριον, μέχρι τοῦ ὁποίου ἐσύρθη ὑπὸ τοῦ ἀγρίου ἵππου, εἰς ὃν τὸν προσέδεσαν». Κατὰ κοινὴν δοξασίαν, πολλάκις φαίνεται ἡ φωτιά αὕτη ἡ ἁγία ἄνωθεν ναῶν ἰδρυμένων εἰς τὸν Ἅγιον.

Εἰς τὰ ἐν σελ. 377 γραφόμενα περὶ ἐορτῆς Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου, τὰ λεγόμενα Λιοτρόπια, προσθέτω καὶ ἐν ἄλλῳ ἄγνωστον ὄνομα, χαρακτηριστικὸν τοῦ Ἁγίου ὡς θεραπευτοῦ τοῦ ἐλῶδους πυρετοῦ, καλουμένου εἰς τὰ Καρδάμυλα Πουλῶρου, ἥτοι θεράποντος τοῦ πολυῶρου πυρετοῦ.

Εἰς σελ. 213 εἰς τὰ περὶ Ἁγίου Γεωργίου καὶ ἐπιθέτων αὐτοῦ, προσ-

θέτω καὶ τὸ *Κλέφτης*, διότι ἀνεκάλυπτε τοὺς κλέψαντας, τὸ *Καταδότης*, διότι κατεδόθησαν οἱ Ἕλληνες συνωμόται, συσχεπτόμενοι ἐν τῷ ναῷ του ἐπὶ Γενοατοκρατίας, ἀκόμη καὶ τὸ *Κητοκτόνος*, ὡς φρονέως τοῦ δράκοντος, καὶ *Πεζόστρατος*, ὡς πεζοῦ εἰκονιζομένου.

Εἰς σελ. 221, τοῦ λόγου ὄντος περὶ τῶν λοιμωδῶν νόσων πανούκλας ἢ θανατικοῦ καὶ τῆς χολέρας ἢ σκουρδούλας, ἐπαναλαμβάνεται ὑπὸ τῶν συγγραφέων ὅτι ἡ δοξασία περὶ δύο τερατωδῶν καὶ ἀπαισίων γυναικῶν, αἵτινες ἐκπροσωποῦν τὰς ἀσθενείας ταύτας, εἶναι σλαβικῆς προελεύσεως καὶ αὐτή. Τὸ πολὺ εὐχάριστον εἶναι ὅτι ἕως τώρα, μόνον τὰ κακῆς μορφῆς καὶ τρομερὰ ὄντα εἶναι σλαβικῆς προελεύσεως! Καλὸν θὰ ἦτο ἐν τούτοις νὰ ἐλαμβάνοντο ὑπ' ὄψιν ὅσα ἔγραψεν ὁ Ν. Πολίτης περὶ ἀσθενειῶν κατὰ τοὺς μύθους τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Εἰς τὰ ἐν σελ. 264 περὶ γεννήσεων, προσθέτω ὅτι κρατεῖ καὶ νῦν ἡ συνήθεια, ὁσάκις ὁ τοκετὸς εἶναι δύσκολος, αἱ παριστάμεναι γυναῖκες νὰ σχίζωσι τὰ φορέματά των, διότι τὸ τοιοῦτον θὰ εὐκολύνῃ τὴν τίκτουςαν.

Ἐν σελ. 596, εἰς τὰ περὶ διασκεδάσεων τῶν Χίων, οἵτινες κατὰ τὰς Ἀπόκρεω, ἀναβαίνουντες εἰς τοὺς πέριξ τῆς πόλεως λόφους, διεσκέδαζον εὐθυμοῦντες καὶ χορεύοντας ἐντοπίους χορούς, παρατηρῶ ὅτι πρόκειται περὶ παλαιῶν ἑορτῶν, κυρίως μὲν περὶ τῶν κατ' ἀγρούς Διονυσίων καὶ αὐτῶν τῶν Παναθηναίων, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ἐπὶ τῷ Ἰσιδῶρῳ παλαιῶν ἱερῶν πανηγύρεων. Σημασίαν ἔχουν οἱ τόποι ὅπου ἐγίνοντο ἄλλοτε αἱ τοιαῦται ἑορταί, αἵτινες πλέον κατηργήθησαν εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Μετέβαινον δέ, ὡς καλῶς ἐνθυμοῦμαι ἢ ἰδίᾳ, δύο Κυριακὰς τῶν Ἀπόκρεω εἰς τὸν χείμαρρον Παρθένην, διαχυνόμενοι ἀνὰ τοὺς ἐγγὺς ἀγρούς, μίαν Δευτέραν εἰς τὴν θέσιν Σήφη, ἐνθα παλαιὸς ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπὸ τοῦ ὕλικου τοῦ ὁποῖου ἐκτίσθη ἡ ἐκεῖ ἐρειπωμένη σήμερον Παναγία τοῦ Σκαρामαγκᾶ, καὶ τὴν ἄλλην Δευτέραν εἰς τὸ Μοσχοπήγαδον, εἰς τὰς Θεωρείας τῆς Τρουλλωτῆς Παναγίας, μίαν Πέμπτην εἰς τὴν παραλίαν Γλυφάδας καὶ τὴν τρίτην Κυριακὴν εἰς τὴν θέσιν Τάλλαρος, τύπον λατρείας τοῦ Ἀγίου Ἰσιδώρου.

Οἱ ὡραιότατοι Χιακοὶ τοπικοὶ χαιρετισμοί, αἱ ὡραιόταται εὐχαί, ὡς καὶ αἱ ἀραί, ὅλα ἔχουν σταχυολογηθῇ πιστῶς. Πλούσιον τὸ κεφάλαιον περὶ ἐθίμων τῶν χωρίων, τὰ ὁποῖα, κατὰ τοὺς συγγραφεῖς, ἐνέχουν πολλὰ στοιχεῖα Ἡσιόδεια καὶ Ὀμηρικά. Πολὺ ἐνδιαφέροντα τὰ περὶ τῶν ἐνδυμασιῶν τῶν νοτίων χωρίων, αἵτινες διαφέρουν κατὰ χωρία. Νομίζω ὅτι ἡ τῶν γυναικῶν τοῦ Πυργίου ἐνδυμασία εἶναι ἡ μόνη, ἴσως, ξενική. Θαυμάσια τὰ ἄσματα τῶν χορῶν καὶ τινὰ ἐξ αὐτῶν παλαιότατα. Σκόπιμον κρίνω νὰ ἀναφέρω κατ' ἐκλογὴν ἐξ αὐτῶν μερικὰ προγονωστικά τῶν καιρῶν, κατὰ τοὺς Χίους:

Ὁ Λεβάντης εἶν' ὁ βασιληὰς τῆς Χιός.

Ὁ Νότος δένει ἀμύγδαλα κι ὁ κὺρ Βορεᾶς ἀμπέλι

κι ἡ συννεφιά τὰ ἴωρικά κι ἄξάνεμος τὰ μῆλα.

Ὁ Μάρτης ὁ πεντάγνωμος κι ὁ Μὰς ὁ πενταπίττης.
 Ὁ Μὰς ἔχει τὴν ἀκουγὴ (=ὄνομα) κι Ὁ Ἀπρίλης τοὺς ἡμέρες.
 Ὁ Μάρτης, ὁ Ἀλώμαρτης, πὺν πότε κλαί, πότε γελᾷ.
 Μὰς ἄβρεχος, μοῦστος ἄμετρος.
 Μὴν ὕπιστευθῆς τὸν κούβακα (βάτραχον), μήτε τὸ χελιδόνι.
 Ἄν δὲν λαλήσῃ ζίζικας, δὲν εἶναι καλοκαίρι.

Φθάνοντες εἰς τὰς παροιμίας, ὧν ἡ ἐν τῷ κειμένῳ συλλογὴ πλουσιω-
 τάτη, πλέομεν οὐριοδρομοῦντες ἐντὸς σοφίας καὶ πρακτικοῦ πνεύματος τῶν
 Χίων, ἀληθῶς. Ἐκ τούτων ἀνάγω τινὰς εἰς παλαιούς χρόνους καὶ ἄλλας εἰς
 μεσαιωνικούς, παραθέτω δὲ τινὰς χαρακτηριστικὰς:

Τὰ ὄρη στέργουν οἱ λωλοὶ κι οἱ φρένιμοι τοὺς κάμπους.
 Ὅταν εἶσαι καβαλλάρης, κοίταζε καὶ τὸν πεζόν.
 Τὸν ἄρχοντα τοῦ τόπου σου, τὸν ἅγιον τοῦ χωριοῦ σου.
 Κι ὁ κάβουρας στὴν τρύπα του μέγα θερὶὸν λογᾶται.
 Ἄναψε τὸ λυχνάρι σου προτοῦ νὰ σ' εὕρῃ ἡ νύχτα.
 Ὅλα ἔναι φάδια τῆς κοιλιᾶς καὶ τὸ ψωμὶ στημόνι.
 Ὁ ξένος καὶ ὁ ποταμὸς τὸν τόπον τους γυρεύουν.
 Τὰ ὕστερνὰ τιμοῦν τὰ πρῶτα.
 Τοῦ φρόνιμου χάραζε, τοῦ κουτοῦ ἀπόσωνε.
 Καλῶς τὴν κακορριζικιά, σὰν εἶναι μοναχὴ τῆς.
 Περνᾷ τὴν φωτιὰν κάτω ἀπὸ τ' ἄχερα.
 Ὡς πὺν νὰ ῥθῇ τοῦ πλούσιου τὸ κέφι, βγαίνει τοῦ φτωχοῦ ἡ ψυχὴ.

Ταῦτα ἐν συντομίᾳ ἀπὸ τὸ πλουσιώτατον ὕλικὸν τῆς Χιακῆς λαογραφίας.
 Ἡ ἐν ἐπιλόγῃ κρίσις τῶν συγγραφέων ἔχει ὧδε: «Ἐν Χίῳ, μ' ὅλον ὅτι
 ἐγένοντο σημαντικαὶ μεταβολαὶ ὥς πρὸς τὴν διοίκησιν, τὴν θρησκείαν καὶ
 τὸν βίον τῆς ὑπαίθρου, οὗτος δὲν ἔχει πάρα πολὺ μεταβληθῇ ἀπὸ τῆς ἀρχαί-
 οτητας. Τοῦτο ἀποδοτέον οὐχὶ τόσον εἰς τὸ ὅτι ὁ πληθυσμὸς ἦτο Ἑλληνικός,
 ἀφ' οὗ οἱ Ἕλληνες, ἐξ ἰδιοσυγκρασίας, εἰς πᾶσαν ἐποχὴν δὲν ἦσαν συντηρη-
 τικοί, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ μέγα μέρος οἱ κάτοικοι ἦσαν χωρικοὶ
 καὶ ἀγρόται, οἱ ὅποιοι κυρίως συνδέονται μὲ τὴν λαογραφίαν.»

Ἀντιστρόφως φρονῶ ὅτι οἱ Χῖοι, καίτοι ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, ἔνεκα τῆς
 Φραγκικῆς καὶ Τουρκικῆς κατακτήσεως, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποβάλλωσιν ἀρκετὰ
 παλαιὰ στοιχεῖα τοῦ τε ἐθνικοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν ἐθίμων των, ὅχι μόνον
 ταῦτα διετήρησαν, μετὰ πολλῆς εἰς αὐτὰ προσηλώσεως, ἀλλὰ καὶ ἐπεβλήθη-
 σαν διὰ τῆς κοινωνικῆς των ἀξιοπρεπείας εἰς τε τοὺς Φράγκους καὶ τοὺς
 Τούρκους, ὅπερ καταφαίνεται καὶ ἐκ τῶν πολλῶν λαογραφικῶν στοιχείων,
 ἅτινα μνημονεύουσιν ἐν τῷ ἔργῳ των οἱ συγγραφεῖς. Ὅτι δ' ἡ συντηρητι-
 κότης αὕτη τῶν Χίων ἦτο ἐνσυνείδητος, μαρτυρεῖται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι, ὁσάκις

κατ' ἔτος οἱ νέοι δημογέροντες, οἱ ἄλλως δεπουτάτοι καλούμενοι, ἀνελάμβανον τὰ καθήκοντά των, ἔδιδον τὸν ὄρκον «ὅπως τὰ βραμεν, ἔτσι θὰ τὰφήκωμεν», τὰ τοπικά τουτέστιν ἔθιμα.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΣΑΡΟΥ

Milton V. Anastos, Pletho's Calendar and Liturgy (Dumbarton Oaks Papers, number 4, Harvard University Press, Cambridge Massachussets 1948, σελ. 185 - 305).

Πρόκειται ἐνταῦθα περὶ δύο περισπουδάστων πραγματειῶν, ὧς ὁ ἐν Ἀμερικῇ ὁμογενὴς καθηγητὴς κ. Μίλτων Ἀνάστος ἀφιεροῖ εἰς τὴν ἐρευναν περὶ τοῦ περιφήμου Ἑλληνος ἀνθρωπιστοῦ τοῦ φθίνοντος μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ Γεωργίου Γεμιστοῦ, τοῦ αὐτοκληθέντος Πλήθωνος (1355 - 1452). Ἐν μὲν τῇ πρώτῃ πραγματείᾳ, τῇ καὶ μεγαλυτέρᾳ, ὑπὸ νέον φῶς καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν σωζομένων λειψάνων τοῦ καέντος μεγίστου τῶν ἔργων τοῦ Πλήθωνος «Νόμοι» (ἔκδοσις Alexander), ἐξετάζεται τὸ λίαν ἐνδιαφέρον ζήτημα περὶ τοῦ χρονολογικοῦ καὶ λειτουργικοῦ συστήματος τοῦ σοφωτάτου, ἀλλὰ καὶ ἐκκεντριωτάτου τούτου ἀνδρός, ὅστις, βαίνων ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ αὐτοκρατορος Ἰουλιανοῦ, συνέλαβε τὸ οὐτοπιστικὸν σχέδιον γὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν Χριστιανισμὸν διὰ νέας θρησκείας, κράματος ἑλληνικῶν καὶ ἀνατολικῶν θρησκευτικῶν καὶ φιλολογικῶν καὶ διῇ καὶ χριστιανικῶν ἰδεῶν, μετὰ χριστιανικῶν λειτουργικῶν στοιχείων καὶ χριστιανικῆς ὁρολογίας. Τὸ ἡμερολογιακὸν σύστημα τοῦ Πλήθωνος ἐξετάζεται ἀπὸ πάσης πλευρᾶς καὶ μετὰ πάσης ἐμβριθείας (πηγαί, σελήνηολιακὸν ἔτος, παρεμβολαί, ἡλιοτρόπιον, χειμερινὸν ἡλιοστάσιον, μῆνες, ἑβδομάς, ἡμέρα, ἑορταί). Ἐπίσης δ' ἐπισταμένως ἐξετάζονται καὶ αἱ ὑπὸ τοῦ Πλήθωνος θεσπιζόμεναι λειτουργικαὶ διατάξεις, προσευχαὶ καὶ αὐτὴ ἡ θρησκευτικὴ μουσική. Ἡ ἐξέτασις τῶν πραγμάτων εἶναι διονυχιστική, γινομένη ὑπὸ τὸ ἄπλετον φῶς τῆς ἐρεῦνης τῶν πηγῶν, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἤντησεν ὁ Πλήθων, πηγῶν πρὸ παντὸς ἀρχαίων ἑλληνικῶν, ἀλλὰ καὶ χριστιανικῶν καὶ βῆμα πρὸς βῆμα καταδεικνύεται ἡ ἐπὶ τὸν Πλήθωνα ζωηροτάτη ἐπίδρασις τοῦ λειτουργικοῦ βίου τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Καὶ ταῦτα παρὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Πλήθωνος ἀποφυγὴν πάσης θρητῆς μνείας τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν τῷ προδηλωθέντι βιβλίῳ καὶ παρὰ τὴν πρὸς τοὺς «σοφιστὰς» (ὧς ἀποκαλεῖ τοὺς Χριστιανούς) ἀπέχθειαν αὐτοῦ. Ἀξία πάσης ἐξάρσεως ἡ ἐνημερότης τοῦ συγγραφέως πρὸς τὴν ὑπάρχουσαν πλουσιωτάτην γραμματείαν, ἐνημερότης οὐσιαστική, μὴ ἐπεκτεινομένη ὁμως καὶ μέχρι τῶν σχετικῶν ἑλληνικῶν ἐργασιῶν τῆς τελευταίας δεκαπενταετίας, οἷαι εἶναι τοῦ